

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

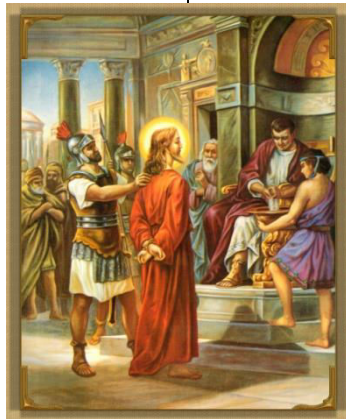
Nr. 7 (358)
2020. gada
5. aprīlis

PILĀTS UN CILVĒKA DVĒSELES VĒRTĪBA

Pilāts, pārliecinājies, ka Kristus nav neko tādu nodarījis par ko Viņš varētu sodīt un vēl ar Krusta nāvi, kā to jūdi prasīja, un redzēdams to, ka viņš nekā nepanāks, bet troksnis pavairojās, ņēma ūdeni, mazgāja rokas tautas priekšā, sacīdams: „Esmu nevainīgs pie šī Taisnīgā asinīm. Skatieties paši!” (Mt.27,24). „Un visi ļaudis atbildēja un sacīja: Viņa asinis lai nāk pār mums un pār mūsu bērniem.” (Mt.27,25). Vai Pilāts tiešām palika nevainīgs pie Kristus nāves? Taču viņš pats pratināšanas laikā palielījās, ka viņam ir vara Kristus notiesāt vai attaisnot; kāpēc tad nodeva sišanai krustā, ja nekādas vainas pie Kristus neatrada?

* * *

**Sakarā ar vīrusa izplatīšanos un
ārkārtējo situāciju Latvijā
aicinām dievkalpojumos dievnāmā
nepiedalīties, bet tiem sekot
pa Radio Marija vai
www.youtube.com tiešraidē
Jekaba Katedrale Live Stream**

Izrādījās glēvs, lai stāvēt par taisnību un patiesību. Tāpēc, katru ticīgo, pārņem zināms īgnums un nicināšana pret šo Pilātu. Īstenībā, tāpat būtu jādomā arī katram godīgam neticīgajam, jo arī tam jāturas pie taisnības.

Bet vai tikai Pilāts viens tāds bija? Vairākums no tiem katoļiem, kas sarāvuši saites ar ticību un Baznīcu, nemaz nav pārliecināti par to, ka Dieva nav; vēl mazāk var būt pārliecināti, ka Kristus nav bijis, jo šodien arī profesionālie ateisti nenoliedz Kristus vēsturisko Personu. Tomēr ir pārdevuši savu pārliecību: viens par ieņemto amatu; cits baidīdamies, ka nav jāpiedzīvo pārmetumi kādā sapulcē, un cits par neko – tā modes pēc, jo tādi ir laiki un apstākļi.

Pat tādi, kas nav ar ticību sarāvuši saites pavisam, tomēr dara Pilāta darbu, kad dzīvo bez baznīcas laulības, nekrista bērnus, mirušajiem negādā kristīgu apbedīšanu un paši neiet pie sakramentiem. Tie... „Pilātiņi!”

(turpinājums 4.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 5. aprīlis.

Palmu - Pūpolu svētdiena.

Jēzus Sirds godināšana.

Visv. Sakramenta adorācija.

8.00 Svētā Mise par draudzi un Jēzus

Sirds dievkalpojums

11.00 Galvenā Svētā Mise un

Rūgtās asaras.

Svin V.E. arhibīskaps

15.00 Svētā Mise par Šaicānu, Dortānu,

Petrovu un Šimanovsku

17.30 Krusta ceļš

18.30 Svētā Mise par Vili un dzimtas

atbrīvošanu un dziedināšanu

Lielās nedēļas pirmdienā, 6. aprīlis

8.00 Svētā Mise par + Krišjāni Kokarīti

18.30 Svētā Mise par + Dominiku Mičānu

Lielās nedēļas otrdienā, 7. aprīlis

8.00 Sv. Mise par +Apolināriju Lūmani

18.30 Svētā Mise par Marijas

Rudzītes veselību

Lielās nedēļas trešdienā, 8. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par vecākiem, kuri vēlas

bērnus

18.30 Svētā Mise par Janīnu Skaistkalni

un dzimtas mirušajiem

Lielā Ceturtdiena, 9. aprīlis.

18.00 Svētā Mise "Kunga pēdējo vakariņu piemiņas diena".

Vada V. E. arhibīskaps

Piektdiena, 10. aprīlis. Lielā piektdiena.

Kunga ciešanu un nāves piemiņas diena

Šodien gavēnis ēšanā un atturība no gaļas ēdieniem

14.00 Krusta ceļš

15.00 Kunga ciešanu un nāves piemiņas dievkalpojums.

Vada V. E. arhibīskaps

Sestdienā, 11. aprīlis. Lielā sestdienā.

Kunga Augšāmcelšanās svētku vigīlija

Šodien atturība no gaļas ēdieniem līdz Vigīlijas dievkalpojumam

18.00 Lieldienu vigīlijas Svētā Mise.

Svin V. E. arhibīskaps.

Svētdiena, 12. aprīlis

Kunga Augšāmcelšanās diena.

Lieli svētki

8.00 Svinīgs Rezurekcijas – Kristus

augšāmcelšanās dievkalpojums un

Svētā Mise. Svin V. E. arhibīskaps

11.00 Svētā Mise par draudzi

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par +Gavari Mariju

Pirmdienā, 13. aprīlis. Otrās Lieldienas.

8.00 Sv. Mise par +Ēriku Dakteri

11.00 Sv. Mise. Svin V.E. arhibīskaps

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par +Antonu Andžānu

Otrdienā, 14. aprīlis. Lieldienu oktāva.

8.00 Sv. Mise par +Helēnu un +Ivanu

Kovaļoviem

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore – Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Trešdiena, 15. aprīlis. Lieldienu oktāva.

8.00 Sv. Mise par +Uģi un +Vilni Beniberiem
 11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam
 16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 16. aprīlis.**Lieldienu oktāva**

8.00 Sv. Mise par Vili un dzimtas atbrīvošanu un dziedināšanu

Piektdiena, 17. aprīlis.**Lieldienu oktāva**

8.00 Sv. Mise par Maiju Krastiņu un Danielu, Jāni Krastiņiem un Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 18. aprīlis. Lieldienu oktāva.

8.00 Sv. Mise par Rutu, Irinu, Gabrielu, Romeo, Evaldu un Vincentu
 18.00 Sv. Mise – Dziedināšanas dievkalpojums

Svētdiena, 19. aprīlis.**Lieldienu 2. svētdiena – Kunga žēlsirdības svētdiena.**

8.00 Svētā Mise un “Svētais Dievs”
 11.00 Galvenā Svētā Mise par +Heinrihu Strodu
 15.00 Svētā Mise par Eugeniju, Vladislavu, Vitāliju, Darju, Linu – veselību un svētību ģimenē
 18.00 Vesperes
 18.30 Svētā Mise par draudzi

Pirmdiena, 20. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par Leontīni, Raivi, Kristeru Valenburiem – veselību un veiksmi

Otrdiena, 21. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par +Valliju un +Henrihu Znotiņiem

Trešdiena, 22. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par +Dzidru, +Robertu, +Edīti Cibulskiem
 16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 23. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par Robertu Ivbuli – veselību, garīgo aizsardzību un dziedināšanu

Piektdiena, 24. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par +Staņislavu, +Elizabeti, +Broņislavu un +Valentīnu Juņevičiem un Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 25. aprīlis. Sv. Marks, Evaņģēlists, Svētki.

8.00 Sv. Mise pateicībā Dievam par Patrika Burkas nodzīvotiem gadiem

Svētdiena, 26. aprīlis.**Lieldienu 3. Svētdiena.**

8.00 Svētā Mise un “Svētais Dievs”
 11.00 Galvenā Svētā Mise par +Osvaidu, Oļģertu Bīriņu
 15.00 Svētā Mise par draudzi
 18.00 Vesperes
 18.30 Svētā Mise par Leonu Briedi

**Sveicam Kristus Augšamcelšanās
svētkos!**

**Sv. Jēkaba katedrāles garīdznieki
un kalpotāji**

PILĀTS UN

CILVĒKA DVĒSELES VĒRTĪBA

(nobeigums)

Ar asinīm un vēl Dieva Cilvēka ir samaksāta mūsu iespēja izpestīt katram savu dvēseli. Maksa bezgalīgi dārga, bet kā mēs to vērtējam un izmantojam? No Kristus asinīm dzima Baznīca, kā mēs pie tās turamies? No Kristus asinīm dzima Sakramenti, kā mēs tos pieņemam? No Kristus asinīm lūgšanas spēks, cik un kā mēs lūdzamies? Ar Kristus asinīm atpestīti arī tavi bērni, kā tu gādā par to, lai viņi izaugtu arī par Dieva bērniem?

Svētais Lūkas raksta, ka Pestītājam krustu nesot, sekoja liels pulks ļaužu un sievietes Viņu apraudāja... (sal. Lk. 23,27-28).

Līdzjūtība ir laba īpašība, jo tā veicina labdarību, kam nopelns arī Dieva priekšā. Bet ja līdzjūtībai neseko labi darbi, tad tā dvēseli neizpestīs. Es kādreiz redzēju sievieti, kas raudāja un ar mušām baroja perēklītī kāda maza putniņa mazuļus, kurus vecāki bija atstājuši barot, bet šī pati sieviete, kad sadusmojās uz vīru, pa trīs mēneši ar vīru nerunāja un pat no pašas pagatavota ēdiena vīram nedeva.

Kā arī gadās vīri un tēvi, kuri ar svešiniekiem ir vislabākie cilvēki, bet mājās savējiem ir īsti tirāni.

Saprotams, ka Pestītājs lika sievietēm raudāt par sevi un saviem bērniem ne tāpēc, ka viņas tikai raudāja, bet neko viņam nepalīdzēja, jo ko viņas lai palīdzētu? Viņas arī tā vairāk darīja, kā drīkstēja. Ar likumu bija aizliegts izrādīt līdzjūtību uz nāvi notiesātiem. Viena no viņām (Veronika) pat iedrošinājās pietuvoties Pestītājam un noslaucīt ar lakatu vaigu.

Kristus aicinājumam ir daudz nopietnāks arī dogmatisks raksturs. Viss, ko Pestītājs cieta, bija atlīdzība Dievam par cilvēku grēkiem. Tātad grēki vainīgi, ka Kristus bija tādā nožēlojamā stāvoklī – grēki visu un ikkatru no mums. Lūk, ko jānožēlo! Jāžēlo, ka cilvēki ir tik vieglprātīgi un tik viegli padodas kārdināšanām, par ko Kristus bija tik briesmīgi jācieš. Kristus morāliskās ciešanas bija ne mazāk sāpīgas nekā fiziskās.

Šodien Pestītājs fiziski nevar ciest; viņa cilvēcīgā miesa vairs nav tāda, kā pirms krusta nāves – tā ir apskaidrota. Bet morāliski viņš arī šodien cieš, kad cilvēki dara grēkus, kad nievā Dievu un neievēro Dieva baušļus, kad zaimo Pestītāju un arī ja klusē, tad vajadzētu viņa godu aizstāvēt.

Labi ir just līdzī cietošam Pestītājam un pat asaru nobirdināt no līdzjūtības. Bet vēl labāk izprast savu grēku ļaunumu, iemācīties tos nīst un no tiem sargāties, kā arī par agrākiem sirsnīgi žēlot.

Bīskaps Julijans Vaivods,
1970.g. katedrālē pie Kristus kapa

Garīgās komūnijas lūgšana

Pie Tavām kājām, ak, mans Jēzu, es krītu ceļos un dāvāju savu nožēlas pārņemto sirdi, kas dziļi pazemojas savā nebūtībā un Tavā klātbūtnē. Es pielūdzu Tevi Tavas mīlestības sakramentā un gribu Tevi pieņemt savā trūcīgajā mājoklī, ko Tev piedāvā mana sirds. Gaidot, kad varēšu piedzīvot sakramentālās komūnijas laimi, es vēlos, lai Tu man piederī garīgi. Nāc pie manis, ak, mans Jēzu, lai es nāku pie Tevis. Lai Tava mīlestība aizdedzina visu manu būtņi dzīvei un nāvei. Es ticu uz Tevi, ceru uz Tevi, mīlu Tevi. Lai notiek!

Grēku nožēla priesterim promisesot:

Dievs, Tu esi mans Tēvs! Es atzīstos, ka izdarīju... Piedod man! Lūdzu piedošanu no visas sirds, nožēloju mīlestībā uz Tevi un apsolu: 'Pēc tam (pie iespējas) izsūdzēšu grēkus, bet, lūdzu, piedod man tagad.'

Lūgšana pārbaudījumu laikā

Dievs, mūsu Tēvs, pasaules Radītāj, visvarenais, žēlsirdīgais, Tu mīlestībā pret mums sūtīji Savu Dēlu pasaulē kā mūsu dvēseļu un ķermeņu ārstu. Uzlūko Savus bērņus, kuri šajā grūtajā apjukuma un baiļu pilnajā laikā daudzus Eiropas un pasaules reģionos vēršas pie Tevis, meklējot spēku, glābšanu un mierinājumu! Atbrīvo mūs no slimības un bailēm, dziedini mūsu slimos, mierini viņu ģimenes, dāvā gudrību mūsu valdībai, enerģiju un atlīdzību mūsu ārstiem, medmāsām un brīvprātīgajiem, mūžīgo mieru mirušajiem. Neatstāj mūs pārbaudījumu brīdī, bet atpestī mūs no ļauna. Amen.

Sv. Katrīna no Sjēnas

Svinot 40 gadus sv. Jāņa Pāvila II apustuliskajai vēstulei *Amantissima Providentia*, kas izdota 1980. gada 29. aprīlī, piedāvājam turpinājumu dokumenta izklāstam.

Ierodoties Aviņjonā 18. jūnijā viņa varēja personīgi, tiešās satikšanās reizēs viest pāvestam pienākuma steidzīgo apziņu, runājot ar viņu bez iedomības vai kautrības. Dievbijīgais pāvests, kas vilcinājās par galīgo lēmumu, kļuva pārliecināts, ka Kungs patiesi runāja caur viņas muti un atklāja viņam savu gribu. Gregorijs XI atstāja Aviņjonu pavisam 1376. gada 13. septembrī un ienāca Romā 1377. gada 17. janvārī tautas prieka pavadīts.

Vēlāk, pēc garas misijas Valdorcijā, Katrīna atkal pacēla miera jautājumu ar Florenciešiem. Viņai pat draudēja nogalināšana vienā no dumpjiem 1378. gada vasarā. Redzot sevi uz mocekļības robežas, viņa tad rakstīja, gandrīz vīlusies: „Mūžīgais Līgavainis mani izjokoja” (295. vēstule).

Tanī gadā, kad bija miris Gregors XI un bija ievēlēts Urbāns VI, morālam askētismam un morālas reformas ideālam nodevies vīrs - vētrainu notikumu ietvaros diemžēl izcēlās Lielā shizma, kas izjauca Baznīcas vienotību nākošos gandrīz četrdesmit gadus. Katrīna, lai gan bija to paredzējusi, juta savā miesā iespīezamies Baznīcas ievainojumu. Tagad bija jānovērš visas citas domas un jācīnās cik vien var par Mistiskās Miesas vienotību un par vienu īsto pāvestu. No tā laika viņas dedzīgās vēstules var saukt par vēstījumiem uz kristiešu vienotību. Viņas dvēselē rētas atstāja mīlestība uz pāvestu un Baznīcu.

Dabiski, Urbāna aicināta, viņa atsteidzās uz Romu, kur varētu darboties Baznīcas centrā. Viņa ieteica un mudināja šķīsta gara cilvēkiem pulcēties par „saldo Kristu virs zemes”, lai viņam palīdzētu ar padomu, lūgšanu un svētas dzīves prestižu. Viņas nams kļuva par centru diplomātiskai darbībai. Uz visām pusēm izgāja vēstules un vēstījumi: Itālijas varenajiem un Eiropas monarhiem, dumpīgajiem kardināliem un Dieva kalpiem, lai tos mudinātu. Viņa

uzmundrināja karavīrus, kas cīnījās par Urbānu, viņa nomierināja sacēlušos romiešus, viņa savaldīja pāvesta neapdomību, viņa ilgstoši lūdās pie apustuļa kapa sv. Pētera bazilikā. Nenogurstoša darbība un agoniskas lūgšanas

ilga pusotru gadu: „Ak, mūžīgais Dievs, pieņem manas dzīves upuri šajā svētās Baznīcas Mistiskajā Miesā” (371. vēstule). Šādi uzsaukumos un sirdi plosošās vēlmēs viņa nomira Romā svētdien 1380. gada 29. aprīlī 33 gadu vecumā, kā viņas krustā sistais Līgavainis.

Viņas miesa tika apglabāta *Santa Maria sopra Minerva* Baznīcā Romā, kur viņa tiek pagodināta zem lielā altāra; viņas galva tika nosūtīta uz Sjēnu, kur to uzvarējoši pieņēma garīdznieki un tauta Katrīnas mātes Lapas klātbūtnē, un tā saglabāta sv. Dominika Baznīcā

Katrīnu kanonizēja pāvests Pījs II ar bullu *Misericordias Domini* 1461. gada 29. jūnijā. Šādi viņa tika svinīgi izcelta universālajai Baznīcai kā paraugs svētumā

un piemērs izcilajam lielumam, kuru vienkārša sieviete var sasniegt ar Visvarenā žēlastību.

Literārā līmenī sv. Katrīna ir ārkārtējs gadījums. Viņa nekad neapmeklēja skolu, nevarēja lasīt vai rakstīt, ja nu varbūt vēlāk dzīvē un nepilnīgi. Tomēr viņa diktēja rakstu krājumu, kas dara viņu par nozīmīgu klasiķi 14. gadsimta itāļu literatūrā un starp mistiskiem rakstniekiem tādā mērā,

ka viņa ieguva Baznīcas mācītājas titulu, kuru viņai piešķīra Pāvils VI 1970. gada 4. oktobrī.

Līdz mums nonākušas 381 viņas vēstules, kas adresētas visādām personām - gan vienkāršiem, gan lielajiem. Tā ir sarakste ar bagātu

garīgumu, kas atspoguļo dvēseli, kas intensīvi dzīvo pēc tā, ko pauž, un atrod vaļsirdīgus uzsvarus un aizkustinošas daiļvārdības toņus, kas bieži ir arī dzejiski. Tajos deg nemītīga degsme par cilvēku, Dieva attēlu un grēcinieku, par Kristu Pestītāju, par Baznīcu, kas ir lauks, kurā Pestītājs dara auglīgu savu Asiņu mantojumu cilvēka pestīšanā.

Tajos attēlots gars, kas jūtīgs visām cilvēces ciešanām, dedzīga iztēle, ticība, kas kvēliem vārdiem nosoda netikumus, bet saldinoši maigi aizrāda remdenos un pieceļ vājos. Nav nekā maldīga vai ierasta, bet patiess spēks pat godbijībā.

(turpinājums sekos)

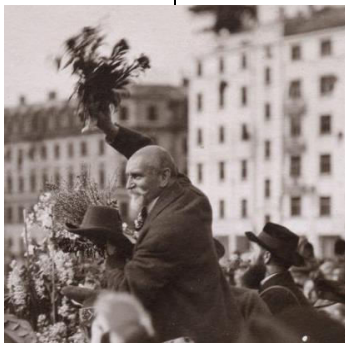

Rainis un Aspazija atgriežas Latvijā

1920. gada 10. aprīlī Rīga ar lielu saīļņojumu sagaida Dzimtenē Raini un Aspaziju, atgriežamies no Šveices. Rainis bija „Jaunās strāvas” vadonis, un Aspazija, toreiz jau slavena rakstniece, viņam drīz vien pievienojās. Pretēji izplatītam uzskatam, ka „Jaunā strāva” būtu bijusi puslegāla sociāldemokrātu partijas organizācija, jākonstatē, tā bija plaša progresīva nacionāla kustība, kas vairs negribēja apmierināties ar tautas atmodas vadoņu spraustiem visai aprobežotiem mērķiem – latviešu saimniecisko labklājību zem Krievijas ērgļa spārniem (Kr. Valdemārs un citi), bet prasīja latviešu tautas pilnīgu emancipāciju un pat neatkarīgu Latviju (Rainis, Dr. M. Valters) un šajā nolūkā centās iepazīstināt latviešus ar Rietumeiropas kultūru un tās strāvojumiem, arī ar toreiz jau plaši izplatīto sociālisma kustību. Pats Rainis rakstīja par „Jauno strāvu”: „Tā bija visaptveroša garīga kustība, kas savā sfērā ievilka socioloģiju, dabas zinātnes, literatūru un mākslas, sabiedrisko dzīvi, sieviešu kustību, filozofiju, jaunu pasaules uzskatu meklēšanu.

Jaunā strāva sagatavoja 1905. gada revolūciju, kas Latvijā izvērtās par visas tautas revolucionāru kustību. Tajā latvieši pirmo reizi vēsturē apzinājās sevi kā nāciju, kurai jānokrata vācu un krievu jūgs. Rainis ar savu dinamisko dzeju („Vētras sēja” u. c.) bija viens no šīs revolūcijas redzamākiem iedvesmotājiem.

Par savas tautas modināšanu un vešanu uz savu valsti Rainim nācās divdesmit gadus pavadīt cietumos un trimdās. No savas otrās trimdas Šveicē viņš sūtīja dzimtenei savas nacionālās lielās lugas, un viņi abi, Rainis un Aspazija – arī savus augstvērtīgos dzejoļu krājumus. Šie darbi turpināja veidot tautas nacionālo apziņu, palīdzēja tai mainīties uz augšu. Pirmā pasaules kara laikā Rainis kā tālredzīgs politiķis, paredzēdams Krievijas un Vācijas sabrukumu, noorganizē Šveicē Latviešu komiteju un Rietumeiropas lielos laikrakstos prasa latviešu tiesības uz tautas pašnoteikšanos. Tanī pat laikā viņš raksta un daļēji jau publicē savus augstāk minētos politiskos un pravietiskos dzejoļus par Latvijas valsti. Tā Rainis to savā dzejā un rakstos proklamē vairāk nekā divus gadus pirms 18. novembra akta.

Rainis daudziem ir Latvijas valsts garīgais tēvs. Tie, kas Latvijas proklamēšanas aktā stāvēja uz Nacionālā teātra skatuves, arī akta priekšsēdis G. Zemgals, vēlākais valsts prezidents, gandrīz visi bija vai nu „Jaunās strāvas”, vai 1905. gada revolūcijas līdzstrādnieki, ieskaitot arī pirmo ministru prezidentu Kārli Ulmani un viņa redzamākos ministrus, kā Dr. Miķeli Valteru, Dr. K. Kasparsonu un citus – tātad, vairāk vai mazāk Raiņa ideju mācekļi, vai sekotāji.

Tamdeļ, atceroties Raiņa un Aspazijas atgriešanās Latvijā 100. gadskārtu, novērtēsim šos 18. novembra akta sagatavotājus un viņu literāro ieguldījumu mūsu kultūrvēsturē.

Slāvu tautu apustuļi

Enciklika *Slavorum Apostoli* izdota 1985. gada 2. jūnijā un veltīta svēto Kirila un Metodija ieguldījumam Eiropas reliģiskajā un kulturālajā vēsturē. Abi brāļi no Tesalonikas bija dedzīgi Evaņģēlija sludinātāji un iestājās par Baznīcas vienotību un vispārīgumu.

Sv. Jānis Pāvils II
1920 - 2020

Šiem abiem izcilajiem apustuļiem Mūžīgais Gans uzticēja Evaņģēlija darbu slāvu vidū. Viņi pirmie nesa Evaņģēliju tautām, kas apdzīvo austrumu un dienvidu daļas Eiropā. Viņi kļuva to ticības un kultūras tēvi.

Viņu ierašanās Romā bija ievērojams notikums. Pāvests Adriāns un pilsoņi ar aizdegtām svecēm devās satikt Kirilu un Metodiju, kas no Austrumiem atnesa sv. Klementa relikvijas. Tika apstiprinātas sakrālās grāmatas slāvu valodā; tajā tika svinēta Svētā Mise sv. Marijas Madžores bazilikā.

Darbu nogurdināts, Konstantīns – Kirils atstāja šo dzīvi 42 gadu vecumā 869. gada 14. februārī. Brāļi Metodiju viņš brīdināja un noteica: „Lūk, mums bijis tāds pats mērķis, esam aruši to pašu vāgu; es tagad nokrītu uz lauka savas dienas beigās. Es zinu, ka tu mīli savu Kalnu (proti, kalnaino Olimpu, kur abi

brāļi dzīvoja mūku dzīvi vientulībā); tomēr, neatstāj savu mācīšanās darbu Kalna labā. Kur tad patiesībā tu vari labāk izglābt pats sevi?” (Metodija dzīve, VII, 2 – 3).

Sešpadsmit gadi pēc brāļa nāves Metodijam bija apustuliskas darbības, bet arī ciešanu pilni. Viņš nomira 885. gada 6. aprīlī. „Viņa sekotāji sagatavoja viņu (uz apbedīšanu) un cienīgi pagodināja: tie svinēja Baznīcas dievkalpojumu latīņu, grieķu un slāvu valodās, un apglabāja katedrālē. Un viņš pievienojās saviem tēviem, patriarhiem, praviešiem, apustuļiem, mācītājiem un mocekļiem” (Metodija dzīve, XVII, 11 – 12).

Neskatoties uz vēsturē viena otrai sekojošām veismēm un neveismēm, kā arī lielajām grūtībām; varam atzīt, ka slāvu liturģija un kultūra, kas tika celta uz abu brāļu svēto liktiem pamatiem, joprojām šodien nenoliedzami liecina par Kirila – Metodija mantojuma dzīvo turpinātību.

Lielākā dāvana dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos
ir lielākā dāvana, aizlūgums un
atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vestnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

www.jekabakatedrale.lv